

[Formanden.]

Medlem af folketinget Ninn-Hansen har meddelt mig, at han ønsker til socialministeren at stille følgende spørgsmål:

„Agter ministeren at godkende den af Danmarks aktive Handelsrejsende oprettede arbejdsløshedskasse?“

Spørgsmålet vil blive optaget på dagsordenen for tingets førstkommende spørgetid.

Skriftlig fremsættelse af lovforslag.

Undervisningsministeren (Jørgen Jørgensen): Jeg skal hermed fremsætte forslag til lov om ophavsretten til litterære og kunstneriske værker samt forslag til lov om retten til fotografiske billeder.

Af disse to lovforslag er det førstnævnte langt det vigtigste og mest omfattende. Om forslaget til ny fotografilov skal jeg sige nogle ord senere hen.

Udtrykket „ophavsretten til litterære og kunstneriske værker“ er en samlende betegnelse for de retsregler til beskyttelse af de skabende kunstnere, som man hidtil har rubriceret dels under forfatterretten, dels under kunstnerretten, og den foreslåede lov er tænkt at skulle træde i stedet for lov nr. 149 af 26. april 1933 om forfatterret og kunstnerret.

Lovforslaget er resultatet af et nordisk samarbejde, og forslag af et lignende indhold som det forelagte fremsættes omtrent samtidig med dette i de lovgivende forsamlinger i Norge og Sverige og kan i nær fremtid også ventes i Finland. Endelig er der mulighed for, at også Island på et senere tidspunkt vil søge en tilsvarende lovgivning gennemført, således at vi — om forslagene går igennem i alle landene — vil få i det væsentlige ensartede regler i hele Norden på dette retsområde.

Det er indlysende, at den ophavsretlige beskyttelse for at være effektiv må respekteres også uden for forfatterens eller kunstnerens hjemland. Det er ikke nok for en

ophavsmand, at han har eneret til sit værk her i landet. Han må så vidt muligt beskyttes mod andres udnyttelse af værket, ligegyldigt hvor denne udnyttelse finder sted. Det bedste ville naturligvis være, om lovreglerne var ens overalt, men nogen praktisk mulighed for at nå frem hertil har hidtil ikke foreligget. Man har i stedet hjulpet sig med internationale aftaler, af hvilke den for Danmark mest betydningsfulde er den såkaldte „Bernerkonvention til værn for litterære og kunstneriske værker“. Bernerkonventionen stammer fra 1886, men er senere flere gange blevet revideret, senest ved en konference i Bruxelles i 1948. Den omfatter i dag næsten alle europæiske lande bortset fra Sovjetunionen og desuden et betydeligt antal stater uden for Europa. De fleste amerikanske stater står derimod udenfor.

Bernerkonventionen forpligter ikke de lande, der har sluttet sig til den, til at have de samme regler om forfatter- og kunstnerretten. Som medlem af Bernerkonventionen har vi blot påtaget os at behandle skabende kunstnere fra de andre lande på samme måde, som vi behandler vore egne, samt til at give en beskyttelse, der opfylder visse i konventionen stillede minimumskrav.

Heller ikke inden for de nordiske lande hersker der retsenhed på ophavsrettens område. Men vort grundsyn på disse spørgsmål er det samme, og de kulturelle og sociale forhold i landene er så ligeartede, at tanken om at tage et arbejde op for at skabe en sådan retsenhed må siges at være nærliggende. Her er et helt naturligt område for det nordiske lovsamarbejde.

Det er derfor ikke overraskende, at regeringerne i Norge, Finland, Sverige og Danmark i 1938 besluttede sig til at følge en henstilling fra de nordiske forfatterorganisationer om at indlede et samarbejde på dette felt. Hvert land udpegede sine sagkyndige til at deltage i forhandlingerne, og de danske delegerede blev departementschef Fr. Graae, der afgik ved døden, inden arbejdet var ført

[Undervisningsministeren.]

til ende, samt professor, dr. jur. Torben Lund. Den islandske regering ønskede ikke at deltage direkte, men har holdt sig orienteret om drøftelsernes forløb.

Krigen skabte store vanskeligheder for arbejdet, der i nogle år helt måtte indstilles. Men i 1949 nåede man på et møde i København til principiel enighed om teksten til de nye lovudkast, og man enedes samtidig om, at hvert lands sagkyndige hver for sig skulle udarbejde et udkast med motiver og aflevere dette til deres regering.

For Danmarks vedkommende skete det ved afgivelsen af en betænkning af 1951, forfattet af professor Torben Lund. Omtrent på samme tid fremkom de norske og finske delegeredes betænkninger, mens den svenske betænkning først forelå i efteråret 1956.

Det lovforslag, der nu forelægges det høje ting, bygger i det store og hele på betænkningen af 1951, som jeg finder er et dygtigt og grundigt arbejde. På enkelte punkter har jeg dog ikke kunnet tiltræde de forslag, der er fremsat i betænkningen. Dette er der nærmere gjort rede for i de til lovforslaget knyttede bemærkninger. Hertil kommer, at der ved forhandlinger mellem repræsentanter for de 4 lande i tiden efter den danske betænkningens afgivelse er opnået enighed om en række ændringer, som jeg har ladet indarbejde i lovforslaget. Navnlige dette sidste forhold har medført, at lovforslaget fremtræder i en skikkelse, der alligevel afviger en hel del fra det i betænkningen optagne udkast.

Hovedformålet med det nordiske samarbejde var — som nævnt — at få tilvejebragt en ensartet ophavsretslovgivning i de 4 lande. Gennemføres det foreliggende lovforslag og de tilsvarende forslag i de andre lande, kan man sige, at målet er nået. Der vil være skabt en næsten fuldstændig nordisk retsenhed på området. Danske forfattere og kunstnere vil for fremtiden kunne regne med, at deres retsstilling i Sverige, Norge og Finland er den samme som i Danmark.

Men også i andre henseender vil den nye lov betyde et væsentligt fremskridt i forhold til loven af 1933.

Dette gælder for det første med hensyn til det lovtekniske. Reglerne er stillet op i en klar og logisk sammenhæng, der skulle

kunne lette forståelsen og anvendelsen af loven. Hertil bidrager også, at man nu — i modsætning til, hvad tilfældet er i den gældende lov — behandler forfatterretten og kunstnerretten under ét, sådan som man for øvrigt gør det i alle moderne ophavsretslove. Det er ligeledes i overensstemmelse med nyere ophavsretslovgivning i udlandet, når man i forslaget § 1 ganske i almindelighed angiver genstanden for beskyttelsen som ethvert litterært eller kunstnerisk værk og ikke som i loven af 1933 opregner alle de forskellige arter af værker, der skal beskyttes.

Dernæst er der ved udformningen af bestemmelserne taget hensyn til den tekniske udvikling, der i de senere tiår har fundet sted på områder, der er af stor betydning for ophavsmændene. Jeg tænker herved navnlig på udviklingen inden for radio og fjernsyn og på de store fremskridt, der er sket inden for reproduktionsteknikken. En lang række paragraffer bærer præg heraf.

På mange punkter er der stillet forslag, som vil give ophavsmændene en bedre retsstilling end hidtil. Forfatterne får en værdifuld, men også påkrævet styrkelse af deres beskyttelse gennem de nye bestemmelser om forlagsaftaler, der er optaget i forslaget kapitel III. I kapitlet om „indskrænkninger i ophavsretten“ er der foreslået nye bestemmelser, hvorved der i mindre grad end efter loven af 1933 gøres indgreb i ophavsmændenes rettigheder. Og meget andet kunne nævnes.

Samtidig har man imidlertid også søgt at hindre, at de meget vidtgående beføjelser, der efter forslaget tillægges ophavsmændene, får virkninger, der må bedømmes som skadelige ud fra et kulturelt eller almindeligt samfundsmæssigt synspunkt. Her kan jeg eksempelvis henvise til § 12 om bibliotekernes adgang til i deres virksomhed at benytte sig af fotokopiering, § 17, der skal legalisere skolernes og navnlig de såkaldte båndcentralers optagelser af skoleradioens udsendelser til brug i undervisningen, samt § 18, der tillader visse former for mangfoldiggørelse uden ophavsmandens samtykke, når den sker til brug i forsorgen for blinde eller døve etc.

I denne sammenhæng kan jeg også nævne reglen i § 22, der giver radio og fjernsyn

[Undervisningsministeren.]

en ret til under visse betingelser at udsende værker uden forud indhentet samtykke, men naturligvis uden at ophavsmændene derved mister deres ret til honorar.

Endelig vil en gennemførelse af lovforslaget gøre det muligt for Danmark at ratificere Bernerkonventionen i den skikkelse, konventionen fik ved revisionskonferencen i 1948 i Bruxelles, samt den såkaldte verdenskonvention om copyright, som Danmark var med til at undertegne i Genève i 1952.

De krav, Bernerkonventionen af 1948 stiller, har kunnet imødekommes uden ændringer af væsentlig betydning i de egentlige ophavsretlige bestemmelser. Nærmere redegørelse herfor er givet i bemærkningerne til lovforslaget. Der er imidlertid grund til specielt at gøre opmærksom på, at det efter konventionen nu forlanges, at unionslandene skal yde en beskyttelse af fotografier eller i hvert fald af visse grupper af fotografier, der i grundtrækkene skal svare til den, der ydes „litterære og kunstneriske værker“ i almindelighed. Vor nuværende fotografilov af 1911 opfylder ikke dette krav og må også i øvrigt betegnes som en forældet og utilfredsstillende lov, og der er derfor samtidig med forslaget til lov om ophavsret udarbejdet forslaget til en ny lov om retten til fotografiske billeder.

For at kunne ratificere verdenskonventionen af 1952 behøver vi ikke at foretage ændringer i de hidtil gældende regler om den ophavsretlige beskyttelses indhold. Den beskyttelse, disse regler giver, opfylder verdenskonventionens krav — og mere til. Derimod bliver vi nødt til at gøre nogle tilføjelser til de bestemmelser i lovforslagets afsluttende kapitel, der angiver grænserne for lovens territoriale rækkevidde. Forslag herom er stillet i §§ 58-60.

Jeg anser det for meget vigtigt, at Danmark så snart som muligt slutter sig til den verdensomfattende ophavsretskonvention. Som tidligere fremhævet er det aldeles afgørende for den ophavsretlige beskyttelses effektivitet, at beskyttelsen respekteres internationalt. Den ordening, der i denne henseende er den gældende i dag, og som bygger på en række internationale aftaler, er imidlertid ikke fuldt tilfredsstillende.

Inden for Bernerunionen, som Danmark

har været medlem af i de sidste halvhundredede år, er der ganske vist ingen større problemer. Her har alle medlemslandene beskyttelsesordninger, der stort set bygger på ensartede principper, og hvert land er forpligtet til at beskytte værker stammende fra de andre unionslande. Men et stort antal lande er ikke tilsluttet Bernerunionen. Af praktisk betydning er det her især, at flertallet af staterne på det amerikanske kontinent står udenfor. En del af disse lande har deres egen internationale union, der er baseret på den såkaldte Washingtonkonvention af 1946. Mellem disse to internationale systemer — Bernerkonventionens og Washingtonkonventionens — eksisterer der ingen forbindelse — bortset fra traktater mellem enkelte lande som f. eks. aftalen om gensidig forfatterretsbeskyttelse mellem USA og Danmark — og det har ikke hidtil været muligt at nå frem til en koordination, hvilket navnlig hænger sammen med, at ophavsretsbeskyttelsen i mange af det amerikanske kontinents lande beherskes af principper, der i mangt og meget adskiller sig fundamentalt fra dem, der er almindeligt anerkendt inden for Bernerunionen.

Forskellige forsøg på at opnå en koordination af de to systemer har været gjort, men gang i arbejdet kom der først, da UNESCO tog sagen op nogle år efter krigens afslutning.

Resultatet heraf blev verdenskonventionen af 1952, der blev underskrevet af repræsentanter for ca. 50 stater.

Konventionen har navnlig betydning i 2 henseender. For det første gør den det muligt for lande med en mindre udviklet retsbeskyttelse, der ikke opfylder Bernerkonventionens krav, at komme ind under en international regulering på området. For det andet — og det er det, der for os må betyde mest — bygger den bro over de juridiske modsætninger mellem Amerika og den øvrige verden. Det, der fremfor alt har stået i vejen for en sammensmeltning af det amerikanske system og Bernerunionens, er det forhold, at de amerikanske stater hidtil i almindelighed har krævet en registrering eller iagttagelse af andre besværlige formaliteter som en betingelse for beskyttelsens indtræden.

På dette punkt sker der med konventionen af 1952 et betydeligt fremskridt, idet

[Undervisningsministeren.]

man nu fra amerikansk side i hovedsagen har frafaldet formalitetskravene eller i hvert fald lempet dem væsentligt. Efter konventionen er det nemlig for at opnå beskyttelse tilstrækkeligt, at man forsyner værket med et særligt mærke — et stort C inden i en cirkel — samt med oplysning om retsindehaverens navn og årstallet for den første udgivelse.

For danske forfattere og komponister, hvis værker offentliggøres i USA, vil verdenskonventionen betyde en stor lettelse.

For tydelighedens skyld skal jeg understrege, at denne konvention på ingen måde overflodiggør Bernerkonventionen. Den supplerer den blot, og det er i øvrigt udtrykkeligt fastsat i den nye konventions tekst, at det mellem lande, der tilhører Bernerunionen, stadig er Bernerkonventionen, der er afgørende.

Lovforslaget om ophavsretten er så omfattende og behandler — i detaljer — så mange komplicerede forhold, at en gennemgang paragraf for paragraf ikke er mulig ved denne lejlighed. Ud over hvad jeg allerede har sagt om forslaget hovedindhold, skal jeg derfor indskrænke mig til at gøre nogle bemærkninger om et spørgsmål, som i de senere år ofte har været fremme i den offentlige debat. Jeg tænker på spørgsmålet om de udøvende kunstneres retsstilling.

De udøvende kunstnere — skuespillere, sangere, dirigenter og musikere o. s. v. — havde i ældre tid ingen brug for en særlig retsbeskyttelse. Kunstneren optrådte for en tilstedeværende kreds, som han så at sige var i stue med. Hans præstation kunne ikke optages på gramfonplade eller på film. Alt lod sig under disse forhold regulere ved aftalen mellem kunstneren og den, der engagerede ham, og intet kunne ske uden kunstnerens personlige medvirken.

Men situationen er jo i dag — og har længe været — en anden. Den udøvende kunstner er for det første nu udsat for, at hans præstation uden hans samtykke sendes ud til en videre kreds end den, han umiddelbart optræder for. En restauratør, som har engageret et orkester til at spille i sin restaurant, kan f. eks. ved hjælp af højttaler eller pr. tråd lade musikken overføre til et andet offentligt lokale, og man kan også

tænke sig, at en præstation uden den udøvende kunstners vidende eller i modstrid med hans ønsker udsendes i radio eller fjernsyn. For det andet kan kunstneren risikere, at hans optræden optages på film, plade eller lydbånd, uden at der er aftalt noget herom.

Men også i de tilfælde, hvor optagelsen finder sted med kunstnerens samtykke, kan der finde udnyttelse sted, som han ingen indflydelse har på. Dette sker f. eks., når kommercielle gramfonplader benyttes af radioen.

På denne baggrund har de udøvende kunstnere hævdet, at de nu er i en stilling, som må sidestilles med ophavsmændenes. De har mistet muligheden for at føre kontrol med og få økonomisk udbytte af udnyttelsen af deres præstationer. Og disse præstationer, siger de, er lige så vel som ophavsmændenes værker udtryk for den kunstneriske personlighed, der står bag dem, og derfor lige så værdige til beskyttelse som åndsværkerne. Derfor kræver de en beskyttelse efter tilsvarende principper som dem, der gælder inden for ophavsretten. Man har i øvrigt også henvist til det forhold, at den tiltagende mekanisering — særlig af musiklivet — har skabt arbejdsløshed og svigtende tilgang til de udøvende kunstneres rækker, og at det også af den grund er påkrævet, at lovgivningsmagten griber ind.

En beskyttelse af den udøvende kunst er gennemført i enkelte lande som f. eks. Italien og England, men i det store flertal af de stater, der er tilsluttet de internationale ophavsretskonventioner, kendes den ikke. Man har imidlertid allerede i adskillige år arbejdet på at få tilvejebragt en særlig international konvention om spørgsmålet samt om 2 andre problemer, der traditionsmæssigt behandles sammen med de udøvende kunstneres forhold, nemlig spørgsmålene om retsbeskyttelse for gramfonindustrien og for radio- og fjernsynsudsendelser. Bestræbelserne, der foregår i et samarbejde mellem Bernerunionens bureau, UNESCO og Det internationale Arbejdsbureau, er stødt på mange vanskeligheder, men meget tyder dog på, at en international aftale om disse beskyttelseskrav vil være en realitet inden for et kortere åremål.

Efter lovforslaget imødekommes de udøvende kunstneres ønsker i en vis udstræk-

[Undervisningsministeren.]

ning. Den foreslåede ordning går i hovedtrækkene ud på følgende:

1. Den udøvende kunstners præstation — hans fremførelse eller udførelse af et åndsværk — må ikke uden hans samtykke optages på grammofonplade, på lydbånd, film eller lignende.
2. Den må heller ikke uden hans samtykke udsendes i radio eller fjernsyn eller på anden måde gøres tilgængelig for almenheden.
3. Når en præstation er optaget på grammofonplade, bånd eller film, må den ikke kopieres uden kunstnerens samtykke. Denne beskyttelse skal vare i 25 år.
4. Når en optagelse på grammofonplade eller lignende benyttes til udsendelse i radio eller fjernsyn, skal ikke alene fabrikanten af pladen, men også de udøvende kunstnere, der har medvirket, have krav på et vederlag. De udøvende kunstneres vederlagskrav kan dog kun gøres gældende over for radioen gennem grammofonpladefabrikanten. (der allerede efter gældende ret har krav på honorering).
5. De udøvende kunstnere får en beskyttelse af deres personligt ideelle interesser, altså en såkaldt droit moral, svarende til ophavsmændenes.

Alt dette stemmer nogenlunde overens med, hvad man kan forudse vil blive indholdet af en kommende international konvention på området. Bestemmelser af lignende indhold er også optaget i de svenske og finske lovforslag. I Norge er man derimod gået en anden vej. Man har indtil videre ikke ønsket at give de udøvende kunstnere personlige rettigheder, men har søgt at løse en side af problemet ved en midlertidig lov af 1956 om erlæggelse af visse afgifter ved optagelsen af musik på grammofonplader o. lign. og ved brugen af mekanisk musik. Disse afgifter indgår i en fond, hvis midler anvendes som støtte til norske kunstnere og grammofonselskaber.

Man både kan og bør naturligvis spørge, om det nu virkelig er nødvendigt at indføre en helt ny beskyttelseslovgivning til fordel for en gruppe kunstnere, som hidtil har kunnet klare sig uden.

Selv om man anerkender den indsats, der gøres af de udøvende kunstnere som lige

så betydningsfuld og i sig selv lige så værdig til beskyttelse som de skabende kunstneres, er det jo ikke dermed givet, at de har helt det samme behov for en beskyttelseslovgivning som de egentlige ophavsmænd. Man kan — som det er blevet gjort af dem, der stiller sig tvivlende over for nødvendigheden af den nye beskyttelse — henvise til, at de udøvende kunstnere dog på mange måder står stærkere end de skabende, og at deres organisationer — i hvert fald på en del felter — har været i stand til at skaffe dem rimelige og gode arbejdsvilkår gennem forhandling. Dette er også rigtigt, men man må alligevel nok erkende, at der er en reel trang til retsbeskyttelse i de særlige situationer, der omfattes af lovforslagets bestemmelser, d. v. s. overalt hvor det drejer sig om de udøvende kunstneres forhold til de moderne massekommunikationsmidler.

Der er et særligt spørgsmål, som jeg gerne vil nævne i denne sammenhæng. De nye beskyttelsesregler vil medføre, at det kgl. teaters forestillinger for fremtiden normalt ikke vil kunne transmitteres af radio eller fjernsyn, medmindre der foreligger samtykke hertil fra de medvirkende kunstnere. Jeg har anset det for rigtigst at lade beskyttelsen omfatte alle udøvende kunstnere, uanset om de er ansat eller optræder det ene eller det andet sted. Men jeg vil gerne, så kraftigt jeg kan, understrege den tillid, der herved er vist kunstnerne ved den scene, som gerne skulle være et teater for hele landet, og det særlige ansvar, som de nye bestemmelser lægger på dem. Det er jo en given sag, at det ville være overordentlig uheldigt, om et af resultaterne af den nye beskyttelsesordning blev en indskrænkning i radioens og fjernsynets nuværende benyttelse af transmissioner fra teatret. Noget sådant ville ikke vinde forståelse i befolkningen, og jeg håber — og tror i øvrigt også — at man på teatret vil være i stand til at finde en fornuftig og rimelig måde at praktisere de nye bestemmelser på, således at de ikke kommer til at virke til skade for det kgl. teaters position som nationalscene.

Jeg skal derefter sige nogle ord om forslaget til lov om retten til fotografiske billeder.

[Undervisningsministeren.]

Den gældende danske fotografilov er lov nr. 131 af 13. maj 1911 om eneret til fotografiske arbejder. Som jeg allerede har nævnt, er en revision af denne lov nødvendig, for at vi skal kunne tilslutte os Bernerkonventionen af 1948. Men selv om vore internationale forpligtelser ikke tvang os til det, måtte vi anstændigvis sørge for en bedre retsbeskyttelse af fotografierne end den, som loven af 1911 byder dem. Den gældende lov må betegnes som aldeles forældet. For at opnå beskyttelse skal en fotograf for hvert enkelt billedes vedkommende indgive en anmeldelse til undervisningsministeriet, forsyne originalpladen med en række oplysninger ved indridning i pladen samt påføre ethvert eksemplar af fotografiet oplysning om fotografens navn og ordet „eneberettiget“. Når han har gjort det, opnår han en beskyttelse, der sammenlignet med den, der kendes i de fleste andre civiliserede lande, er højst mangelfuld. Det er ikke mærkeligt, at loven så at sige ikke anvendes; i mange tilfælde er det med den fotografiske teknik, der benyttes nu om dage, slet ikke muligt at opfylde de opstillede formalitetskrav, og selv i de tilfælde, hvor muligheden foreligger, finder fotografierne det sjældent umagen værd at foretage den foreskrevne anmeldelse o. s. v.

Det nu fremsatte lovforslag ligger tæt op ad forslaget til ny ophavsretslov. I det væsentlige overfører man ophavsrettens grundregler til at gælde for de fotografiske billeder. Den vigtigste afvigelse består i, at man ikke giver fotografierne samme lange beskyttelsesfrist som de litterære og kunstneriske værker. Retten til det fotografiske billede skal kun vare i 25 år, regnet fra udgangen af det år, da billedet blev fremstillet.

Jeg anbefaler hermed de to lovforslag til tingets velvillige behandling.

Det er et overordentlig omfattende materiale, der skal tages stilling til, og mange af de problemer, som er søgt løst gennem de foreslåede lovbestemmelser, er vanskelige og indviklede. Det er heller ikke på nogen måde udelukket, at de løsninger, man har valgt, ikke i alle tilfælde rammer det helt rigtige, men i så fald håber jeg, at vi under den forestående gennemgang vil kunne finde

frem til forbedringer. Jeg for min part er rede til en saglig og fordomsfri drøftelse af de foreliggende spørgsmål og nærer alene det ønske, at det må lykkes inden alt for længe at nå til et slutresultat, der imødekommer forfatterne og kunstnerne berettede ønsker, uden at vigtige samfundsinteresser derved sættes på spil.

Det er jo sådan, at i mange detailspørgsmål må afgørelsen træffes efter en afvejelse af kunstnerne og samfundets modstående interesser, men dette faktum bør ikke et øjeblik få os til at glemme, at eksistensen af en kraftig og effektiv beskyttelse er en forudsætning for, at vort kulturelle liv kan holde sit niveau, og at der derfor med hensyn til det væsentlige i virkeligheden ikke består nogen konflikt mellem kunstnerne og det øvrige samfund. Ophavsretten er ikke en privilegielovgivning til fordel for en særlig begunstiget gruppe borgere. Mere end noget andet er den et forsøg fra lovgivningsmagtens side på at frembringe et klima, hvori det er muligt at skabe den litteratur, den musik, den billedkunst og den arkitektur, som vi alle — hvad enten vi gør os det klart eller ej — har brug for, og uden hvilken vor tilværelse hurtigt ville føles tom og fattig.

Jeg skal endvidere tillade mig for det høje folketing at fremsætte *forslag til lov om udskydelse af revisionen af lov om tilskud af statskassen til Ny Carlsberg Glyptotek*.

For at afhjælpe Glyptotekets stadig voksende økonomiske vanskeligheder blev det ved § 1 i lov nr. 95 af 31. marts 1954 bestemt, at staten, foreløbig for en periode af 5 år, skulle dække $\frac{1}{3}$ af museets årlige driftsunderskud, idet der af Ny Carlsbergfondet og Københavns kommune var givet Glyptoteket tilsagn om tilskud af tilsvarende størrelse.

I bemærkningerne til lovforslaget var det anført, at man i betragtning af Glyptotekets tilblivelseshistorie, dets fornemme kvalitet og dets store betydning for landet og under hensyn til den økonomiske udvikling, som havde medført Glyptotekets finansielle vanskeligheder, måtte finde det rimeligt, at det offentlige medvirker til institutionens konsolidering.

Det var på daværende tidspunkt tanken